

THRILLER

MAGNUS JONSSON

NENÁVIST SKLÍZÍ,
CO ZASELA

ŽENA,
KTERÁ
LOVILA
SAMA

NENÁVIST sklízí, co zasela... Expertka na šifrování Linn Ståhlová, bývalá anarchistka a antifašistka, se věnuje postgraduálnímu studiu a je přesvědčená, že se svým bojem proti neonacistům skončila. Když se ale parta jejích dávných přátel z Antifašistické akce stane obětí brutálního organizovaného útoku a později dojde k vraždě, opět nemá na vybranou. Znovu spojí síly s inspektory Rickardem Stenlanderem a Erikem Svenssonem a poskytne policii své znalosti.

Tentokrát je však boj velmi osobní a Linn se nakonec pustí do pátrání po vlastní ose. Sleduje stopu dvojitého agenta, který se evidentně snaží co nejvíc uškodit Antifašistické akci, propracovává se seznamem jejích členů a podle všeho se je chystá jednoho po druhém zlikvidovat. Nečekaná odhalení Linn vedou do Dánska, k lidem, kteří již dříve usilovali o její život...

**ŽENA,
KTERÁ
LOVILA
SAMA**

MAGNUS JONSSON

ŽENA,
KTERÁ
LOVILA
SAMA

Přeložila Hana Švolbová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Kvinnan som jagade ensam © Magnus Jonsson

First published by Modernista, 2019

Czech edition published in arrangement with Partners
in Stories in conjunction with Livia Stoia Literary Agency

Translation © Hana Švolbová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-597-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-596-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-123-6 (print)

„Kdybyste se mne zeptali, proč jsem vstoupil do milice,
odpověděl bych vám: ‚Abych bojoval proti fašismu.‘

A kdybyste se mne zeptali, za co bojuji,
odpověděl bych: ‚Za všeobecnou slušnost.‘“¹

George Orwell, *Hold Katalánsku*.

George Orwell se na straně anarchistů dobrovolně
zúčastnil španělské občanské války v letech 1936–1937

„Svobodní ptáci si razí cestu vzdušným oceánem.

Mnozí z nich svého vzdáleného cíle nedosáhnou.

Má to tak být. Umírají svobodní.“

TORGNY SEGERSTEDT, 1940

¹ George Orwell: *Hold Katalánsku a Ohlédnutí za Španělskou válkou*. Přeložil Gabriel Gössel. Praha: Odeon, 1991. (Pozn. překl.)

Kapitola 1

Čtvrtek

BLÍŽILI SE. Minibus poskočil na nerovném povrchu, sklouzl po šterku a naklonil se, pak se pneumatika opět zapřela v zatáčce. Ezgi sklouzla po sedačce a našťavaně se chytila sedadla před sebou. Nikam nespěchali. Času by měli mít dost. Přesto Anton zarputile zkoumal hranice toho, co minibus na úzké lesní cestě zvládne. Vozík za nimi se houpal a tahal za tažné zařízení.

Ezgi zkoumala jeho obličej ve zpětném zrcátku. Rysy měl ztuhlé, pohled soustředěný. Byl ve stavu podobném tranzu. Ruce pevně svíraly volant. Už ho takhle viděla, při jiných akcích. Jako by všechno zmizelo, kromě úkolu. Jako kdyby starost o ostatní už nic neznamenal.

Nad cestou se klenuly černé větve a oni ujížděli tmou. Před nimi přeběhla liška. V záři reflektorů se jí zaleskly oči, než zmizela mezi stromy. Anton stočil volant stranou a auto sebou trhlo. Levý pár kol sklouzl po okraji příkopu a sedadla se mocně otrásla. Anton tiše zaklel a znovu vmanévroval vůz na cestu.

Ezgi zavrtěla hlavou a podívala se na ostatní. Seděli vyrovnaní vedle sebe na zadním sedadle. Tři osoby. Mlčící, černě oděné. Vážné výrazy. Až na Ylvu, která se na ni usmála a zavrtěla nad tou rallye hlavou. Zbylí dva, Klaas a Fredrik, upírali zrak ven do tmy.

Na sedadle před Ezgi seděl Ivan a napjatě hleděl z okénka. Stín, který mu dopadal do tváře, posiloval dojem, že jeho tvrdé rysy jsou vytesané z kamene. Mezi prsty převaloval teleskopický obušek. Lesklý černý kov se třel o matné kožené rukavice.

Už to nebylo daleko.

Ezgi se na místě zavrtěla. Pod kuklou, kterou si vytáhla na čelo, ji svědilo ve vlasech. Pulz jí zrychloval. Do krve proudil adrenalin. Zapůsobila na ni zběsilá jízda i zvuk z reproduktorů. Těžké basové linky. Z tvrdého hiphopového rytmu jí vibrovalo na prsou. El-P z Run the Jewels zněl našťvaně: *„Fear’s been law for so long that rage feels like therapy, nobody gets no more sleep till we teach them remembering.“* Souhlasně textu přikyvovala. Slova proplula prostorem vozidla, ale dál jí zněla v hlavě jako nějaká mantra.

Instrukce pro to, co mělo přijít.

Anton zabrzdil. Podle očekávání na břehu vůbec nikdo nebyl. Písek vypadal zamrzle. Větve vrby narážející na vodní hladinu pokrývala námraza. Jejich špičky dělaly na vodě kruhy. Když si Ezgi natahovala rukavice, usmívala se. Blížilo se jaro. Před několika týdny, když dělali průzkum, mohli přejet na běžkách přes led. Přesto se rozhodli počkat na oblevu. Kánoe jim připadaly jistější a v případě útěku i rychlejší. Především budou téměř neviditelní, až poplují ve tmě blízko u hladiny.

Navzájem si pomohli se sejmutím kánoí z vozíku a odnesli je k vodě. Potom batohy. Šest kusů, které Anton vyrovnal vedle lodí.

„Poslední kontrola. Prověřte vybavení.“

Klekli si a otevřeli batohy. Lana. Kladivo. Sekera. Páčidlo. Pákové štípací kleště. Slzný plyn. Termokamera. Ezgi zatřásla láhvemi s benzinem na dně své tašky, ale stály

rovně. To byla její zodpovědnost. Vyzkoušela zapalovač a oslnil ji intenzivní plamen. Fredrik se na ni dopáleně podíval a zařval.

„Ne, do prdele. Žádný světlo. To snad chápeš? Trvá půl hodiny, než se zrak maximálně přizpůsobí tmě.“

Zastýděla se, ale stejně ji urazil. *Musí ji tak ponižovat?* Změny jeho nálad nezvládala. Rozpoložení. Včera večer byl tak roztomilý. Doma. V posteli. Najednou to byl úplně jiný člověk. Tvrdý. Nesmiřitelný. I když šlo o důležitý úkol, nemohla vystát, jak mluvil. Přece už všichni dostali své instrukce. Role byly spravedlivě rozdělené. A jeho autoritářská péče byla opakem všeho, za čím stáli: zásahu bez velitele.

Proti fašistům.

Kánoe neslyšně prořezávaly temnou vodu. Potáplice s bílým vzorem rychle zaplula pod hladinu, když se přiblížili. Znovu se vynořila někde ve tmě. Nad vodou se nesl zlověstný křik. Avšak ve stavení, které tušili někde vpředu, nikdo nereagoval. Na molu žádný pohyb. Nerozsvítilo se žádné světlo. Obrysy domu se objevily, teprve když už téměř dosáhli pobřeží u pozemku. Vysoký plot se vinul po skaliscích, dolů ke břehu a dál k molu.

Beze slova dopluli na malou plážičku v rohu pozemku. Ezgi tři hliníkové kánoe přivázala. Anton podal Klaasovi pákové kleště. Ozvalo se kovové cvaknutí a ocelová oka plotu se rozevěřela.

Anton spustil CAT mobil a houpavým pohybem namířil termokameru na pozemek. Na obrazovce infračerveně zazářil spící pták na větvi stromu. Ale žádní lidé, ani nic jiného, co vyzařuje tělesné teplo. Klaas vedle něj pracoval rychle, navyklými pohyby. Oka se rozestupovala, jedno po druhém. Ostatní za ním napjatě vyčkávali.

Rychle prolezli rozstřiženým plotem a přes obličej si stáhli černé masky. Anton je vedl širokým obloukem k domu, aby se vyhnuli pohybovým čidlům u můstku. Zbylé bezpečnostní kamery domu mířily jinam, k silnici u hlavního vchodu.

Zastavil je a pozoroval dům. Zchátralá skautská chata si výrazně polepšila, co ji od obce Tyresö koupila organizace Severské kopí, ovšem pod falešným jménem. Stopy po kurzech pro nováčky, jak skupina uvedla do smlouvy, aby pohledal. Činnost, která v těchto prostorách nyní probíhala, měla zcela jiné cíle. Tisk literatury bílé síly, novin, nálepek a plakátů. Rozesílání oblečení s hesly a logy. Šlo o milé záležitosti typu *Ukamenovat zrádce národa* včetně runy odal, připomínající hrot šípu, v pozadí. S pravidelnými odstupy se zde konaly výcvikové tábory pro různé buňky mládežnických jednotek. V blízkém lese se vinuly provizorní opičí dráhy. Ve sklepě se nacházela skvěle vybavená posilovna. Plavecké a potápěčské tréninky probíhaly u mola, pokud to dovolilo počasí. S mapováním pomohl Fredrikovi před zásahem jeden odpadlík. Za úplatu.

Klaas a Ivan odtáhli spolu s Antonem dřevěnou lavičku, která stála vedle odklizeného venkovního nábytku na okraji pozemku. Společně ji opřeli o horní patro jako rampu. Ezgi se chytla prken, zapřela se nohama, rychle vyšplhala po čtyřech nahoru a opatrně se naklonila k oknu. Na rozdíl od oken v přízemí a zadních dveří, které vedly k molu, nebyla horní okna zabezpečená; na skle neviděli žádnou bílou krabičku s vibračním alarmem a magnetickým spínačem.

Přejela prsty po okraji okna a nahnátla mezeru. Dala znamení, že chce páčidlo. Zatlačila. Ozvalo se suché za-

praskání. Strčila páčidlo pod zámek, vylomila ho a okno se otevřelo. Opatrně vlezla do místnosti. Čpělo to tu jako ve starém domě: zatuchlý vzduch, prach a dřevo. Postavila se vedle okna, aby její silueta nebyla patrná proti slabému světlu zvenčí. Aby se z ní nestal terč, kdyby ji někdo objevil. Napínala zrak, ve tmě nedokázala rozeznat žádný pohyb. Jenom stůl, několik židlí a několik zapomenutých kelímků od kávy. Tohle byla jídelna. Vyklonila se z okna a pokynula ostatním. Jeden po druhém rychle vylezli za ní do domu a z malého podkroví sešli po schodech dolů. Vyrovnali se v temné místnosti v přízemí.

Srdce jí bušilo, v zátylku stékal pot. Vedle ní se ozýval přerývaný dech ostatních. Vnímala sladkou vůni Fredrikova dechu. Vzpomněla si na jeho chuť z předchozího večera.

Anton zvedl ruku jako znamení, že mají čekat. V zadních místnostech by neměl být žádný alarm.

Přesto tu něco bylo.

Neurčitý pocit, který se vznášel v prostoru.

Nehnutě stáli, zatímco dům jako by zadržoval dech. Anton rozsvítil baterku. Kužel světla přelétl po dvou velkých digitálních tiskárnách. Podél zdi stály krabice s papíry různých formátů. *To její úkol usnadní*, pomyslela si Ezgi. Anton na ni pokývl, aby se začala připravovat. S čelovkou si dřepa a z batohu vytáhla láhve s benzinem. Ivan a ostatní následovali Antona do další místnosti. Ezgi měla elektrickou pistoli. Ostatní se spokojili se slzným plynem. A Ivan s teleskopickým ocelovým obuškem.

Ezgi za nimi pohlédla. Připadalo jí to nepříjemné, přehnané. Dům byl přece prázdný. Násilí jí nikdy nic neříkalo, dokonce ani v případě sebeobran. Ale přistoupila na to, že musí pracovat různými metodami, pokud chtějí

nacisty dostat. Demonstrace. Ovlivňování veřejného mínění. Internetové útoky. Vzdělávání. A ničení prostor a zařízení používaných k popuzování proti menšinám nebo k útokům na obránce demokracie. Někdy museli šíření nenávisti zastavit čistě fyzicky. Aby chránili všechny, kdo věří v soucit a lásku.

Anton světlem přelétl další místnost. Ložnici s devíti patrovými postelemi. Schody do sklepa. Do tělocvičny. Vypadalo to jako fotky, které získali z napíchnutého instagramového účtu. Za pomoci vlastních fotek neonacistů mohli sledovat, jak protivníci nově získanou chatu vybavují.

Ucítil zápach benzínu. Ezgi se do toho pustila. Vykročil k dalším dveřím. Potřebují se ujistit, že v domě nejsou žádní lidé, než ho podpálí. Vyčkával s rukou na klíce. Ostatní stáli připravení za ním. Velká serverovna byla vybavená poplašným zařízením. Ale nedalo se nic dělat. Tady se ukládal veškerý digitální materiál a uchovávaly zbraně, uniformy a štíty: vybavení, které už bylo několikrát využito, ačkoli tuto organizaci založilo Severské hnutí odporu jako akční skupinu teprve nedávno. Jádro nekompromisních nacistických aktivistů se poměrně brzy zaplnilo bývalými členy skupiny Soldiers of Odin, několika odpadlíky z řad stockholmských fotbalových fanoušků, kteří vyměnili fotbal za politiku, a nově naverbovanými mladými kluky z vylidněných míst ze středního Švédska. Za necelý měsíc zvládla skupina zalít památník Raoula Wallenberga na náměstí Norrmalmstorg prasečí krví, odpálit bombu před syndikalistickým fórem v Göteborgu a zaútočit na bydliště komunálních politiků ve Skurupu.

Anton kladivem zatloukl páčidlo do mezery v pantu. V místnosti se rozléhala ozvěna. Znovu bouchnul a za-

přel se do rukojeti. Závěs neochotně povolil a panty se uvolnily. Podal kladivo Ylvě a dveře otevřel. Nic se nestalo. Alarm byl neslyšný. Signál putuje přímo do bezpečnostní agentury, které bude nějakou chvíli trvat, než se z centrály na ostrově Tyresö k izolované chatě dostane.

Měli by mít dost času k dokončení svého úkolu, když už se alarm spustil. Než se někdo objeví, dům bude v plamenech a oni budou v kánoích někde daleko odtud.

Pokud byl alarm aktivovaný.

Což nebyl.

Rychle vešel do místnosti, ostatní za ním. Posvítil na stěnu před sebou. Nemýlil se. Poplašné zařízení na druhém konci místnosti bylo vypnuté. Zelené a červené diody, které by měly blikat, byly zhasnuté. Ztuhl. Zarazil ostatní. Když pevně stiskl rukojeť baterky a světlem přejel po liště podlahy, srdce mu bušilo. Spatřil krabice s černými uniformami. Neprůstřelné vesty. Hole. Obušky. V rohu se ozývalo slabé šumění serveru. Pozvedl baterku do druhého rohu místnosti.

Vedle něj proklouzla Ylva a rozsvítila svou baterku. Obrysy těl spatřili zároveň.

Ani jeden však nestihl zareagovat, než se černá masa odlepila od zdi a zaútočila.

Mohli mít šanci, kdyby na útok byli připravení. Takto sotva stačili pozvednout ruce na ochranu, když se na ně vrhlo sedm útočníků.

Světlo z Ylviní baterky se zalesklo na obušku, který proti ní pozvedl jeden z útočníků. Neohrabaně před sebou máchala kladivem. Zasáhla černou postavu do ramene. Potom se zapotácěla, protože ji obušek trefil do spánku. Před očima jí zajiskřilo. Opřela se o zeď. Klaase postrčili k ní. Slyšela syčivý zvuk jeho slzného plynu, který namí-

řil na útočníky. Místnost před ní poblikávala. Nevěděla, jestli se ty stroboskopické efekty odehrávají v její hlavě, nebo je vytváří mihotavé světlo baterek divoce prořezávající tmu. Koutkem oka zahlédla, jak se Klaasův obličej rozsvítil. Někdo na něj namířil baterkou. Potom dostal do tváře pěstí. Když se hlava vytočila do strany, v krčních obratlích mu zapraskalo. Slzný plyn dopadl s kovovým cinknutím na zem. Ylva namířila kužel světla na útočníka a zaostřila. Oči ji pálily od slzného plynu. Zvedla kladivo. Než stihla úder provést, někdo ji mohutně odkopl na Klaase.

Všechno se dělo naráz. Rány padaly jedna za druhou. Skrčila se, když ji obušek praštil do břicha. Zalapala po dechu. Kašlala z palčivého slzného plynu. Kolem sebe slyšela duté zvuky tupých ran z toho, jak byli mláceni její kamarádi. Černé postavy byly všude. Držela baterku před sebou, aby útočníky oslepila. Přesto se jeden z nich vrhl kupředu. Klaas se choulil vedle ní, do břicha ho zasáhlo čísi koleno. Ylva cítila, jak se chytil jejího oblečení, aby neupadl. Přejížděla baterkou po pokoji. Stranou viděla, jak Ivana někdo udeřil do čela. Kamarád padl dozadu přes Klaase a temenem se praštil o betonovou podlahu. Černě oděné postavy na ně v řadě napochodovaly. V záblescích světél z baterky spatřila jejich zarudlá bělma a tmavé panenky. Z očí sršela nenávist. Někteří měli pohledy zakalené. Zdrogované.

Ivan a Klaas se plazili na druhý konec místnosti. Couvala za nimi a mnula si oči. Zamžourala kvůli teplé krvi, stékající z rány na čele. Protivníků bylo moc. *Nemají šanci.* Hrůzou se jí sevřelo hrdlo. Světelné kužely z baterek útočníků protínaly temnou místnost jako laserové meče. Snažila se klidně dýchat. Dusila se slzným plynem, který

jí stahoval hrdlo. Přesto zůstávala stát, aby bránila ostatní. Byla to její zodpovědnost. *Tohle naplánovali společně. Společně to i dokončí.* Zvedla ruku, aby si ochránila hlavu před obuškem, když vtom přešli ti v černém do dalšího útoku. Posvítila baterkou za sebe. Obrisy dveří, kterými přišli, spatřila na druhé straně místnosti.

„Musíme se dostat ven. Utíkejte ke dveřím.“ Z protější strany se ozval přidušený hlas. Fredrikův. Nebo možná Ivanův. Ylva horečně pátrala kuželem světla. Najednou se v něm objevil Ivanův pohled plný paniky. Ivana a Fredrika natlačili zpět proti dveřím. Ylva hledala dál, a když ve světle spatřila Fredrikův obličej, ztuhla jako led. Vypadal jako upír. Jedno oko lemovala kapající tmavá krev, která kolem tváří a úst vytvářela pokroucené obrazce. Rty se mu ve světle baterky nepřírozně rudě leskly.

Kladivem máchla dozadu, chtěla muže v černém udržet dál od sebe. Uslyšela zasténání, když zasáhla něco měkkého. Už to nešlo dál. Tělo jí téměř umdlévalo kvůli všem ranám, které utřžila. *Jestli se z té tmavé místnosti nedostanou, umřou.* Ylva tápala vzad a dotkla se Klaase. Zatáhla za něj. Vlekla ho rychle ke dveřím, kterými přišli. Sledovala Klaase, jak následuje Ivana do dalšího pokoje. Ti v černém stáli okamžitě za ní. Jejich přerývané dýchání se mísilo s něčím, co znělo jako nelidské chroptění. Rány jí dopadaly do týlu, na krk a ramena. Z kostrče jí vystřelila ostrá bolest, když ji zasáhla okovaná těžká bota. Někdo ji chytil za oblečení. Pevně svíral. Vytrhla se. Máchala kolem sebe kladivem a baterkou. Otáčela se. Mlátila do vzduchu. Rychle klopýtala ke dveřím.

Najednou se ve dveřích objevila Ezgi a přitáhla ji k sobě. V ruce držela kovovou lahvičku, kterou mířila přímo před sebe. Když do místnosti, směrem k proná-

sledovatelům, vyprázdnila celý slzný plyn, zlověstně to syčelo. Ozvalo se kašláním. Nadávky. Nacisté se zastavili. Váhali.

Ylva popadla Ezgi. Tohle je jejich jediná šance. Dotáhla ji do další místnosti a viděla, jak kamarádka zamířila ke své tašce. Na druhém konci pokoje tahal Klaas a další za dveře na terasu, ale nemohli je otevřít. Dveře byly zajištěné. Klaas zoufale ukázal ke slabému světlu v okně, které bylo patrné na protější straně místnosti s tiskárnami.

„Ven! Musíme ven! Vezmeme to oknem.“

Klaas se odrazil, schoulil se, rukama si kryl hlavu a vrhl se do okna. Sklo se roztříštilo. Propadl ven na zem. Ylva vyskočila za ním.

Dopadla na kolena na trávník a vytřela si krev z očí. Viděla Klaasova záda. Mířil k díře v plotu. Rozeběhla se za ním k molu, zakopla a pak prolezla plotem. Otočila se a pomohla skrz díru Ivanovi. Jedna ruka mu visela u těla nepřírozeně volně, jako umrtvená. Zdálo se, že Ivan vůbec nechápe, co se stalo.

Za nimi se otevřely dveře na terasu. V slabém měsíčním svitu spatřili siluety nacistů. Ylva odřízla kánoe. Naskočili do nich a odrazili. Klaas v lodi za ní mohutně zabíral pádlem. Lodě rychle prořezávaly hladinu. Ylva viděla Ivana a Fredrika v kánoi před sebou. Do háje. Dva jim chybí. Ezgi a Anton. Jedna loď pořád ležela na břehu.

„Nejsme všichni. Nemůžeme odplout.“ Zanořila pádlo do vody a zkusila loď otočit. Ivan zatáhl za lano připevněné k přídi a chytil ji.

„Je pozdě. Nemáme šanci. Zabijou nás. Musíme zavolat pomoc.“

Oba uslyšeli výstřel. Střela s tupým plesknutím zajela do vody vedle nich. Potom se v rychlém sledu ozývaly dal-

ší rány. Ylva se sehnula, ponořila pádlo hluboko do vody a přitáhla je k sobě. Kánoe vyrazila vpřed. Zrychlili. Ruce je bolely námahou. Stříkalo to, jak projektily za nimi prořezávaly vodní hladinu. Potom zvuk ustal. Dostali se dostatečně daleko do tmy. Nad zátokou se rozhostilo ticho. Zastavili a poslouchali. Z pobřeží slyšeli hluboké hlasy. Ale žádný ženský.

Nikdo nevolal o pomoc.

Ani náznak, že Anton a Ezgi žijí.

Ylva zatápala po mobilu. Fredrik k ní připlul s naštvaným výrazem.

„Co to kurva děláš?“

„Volám policii. A nebudu o tom diskutovat.“

„Nebude lepší záchranka?“

„Do háje, přece sem nemůžu zavolat sanitku, kterou přivítá tlupa ozbrojených nácků.“ Dopáleně zavrtěla hlavou a vytočila číslo. „Kašlu na to, co si o policajtech myslíš, nemáme na vybranou.“

Od domu se ozvalo několik dalších výstřelů. Záblesky z hlavní vypadaly na břehu jako bludičky. Ozvěna se osudově nesla po vodě. O pár stovek metrů dál uviděla pláž, ze které vyrazili a na níž stálo jejich auto schované za stromem. V telefonu se ozval hlas spojovatelky v ústředně.

Rychle ujížděli po silnici na Vissvass. Kolem ubíhal les. Vozík a loď nechali na místě. Nemohli riskovat, že se setkají s policisty, než se dostanou do Tyresö a budou moct zmizet. Policie nemívá ve zvyku tolerovat preventivní zásahy AFA, bez ohledu na to, jestli jsou konané s dobrým záměrem, nebo ne. Ylva křečovitě svírala volant.

Naplnil ji strach.

Nesmějí být mrtví.

Kapitola 2

Sobota

YLVA SI OPATRNE přejela rukou přes čelo. Zatřásla se. Tělem stále zmítal neklid. Tržná rána se začala hojit, kvůli mírnému zanícení ale tepala a svědila. Zadržela se, aby nestrhla strup, a obrátila pohled na ostatní. Ivan seděl schoulený na jedné z matrací, které používali, když potřebovali provizorní nocleh. Vedle něj na omšelé a flekaté pohovce napůl ležel Fredrik.

Tady by nikdo nechtěl trávit víc času, ačkoli poloha a výhled lákaly developery, kteří by pozemek rádi získali. Stěny byly oprýskané a v rohu se vršil holubí trus a peří. Uprostřed místnosti stál stůl a několik kancelářských židlí. Pod dvěma vyřazenými kartotékami pořád ležely pasti na krysy, které nastražili na podzim.

Tohle místo už pro setkávání příliš nevyužívali. Jenom v naléhavých situacích.

Od akce v chatě neonacistů uplynuly dva dny. Od zásahu, který se zničehonic obrátil v útok na ně samé. Past, která mohla skončit smrtí. Když po Ylvině anonymním telefonátu dorazili na místo policisté, našli Ezgi ležící ve vlastní krvi. Nacisté stihli utéct. Ráno po akci se Fredrik dovolal Ezgiiným rodičům. Málem ani nestihli potvrdit, že žije, než obvinili Fredrika a „jeho zatracenou extremistickou bandu“ z toho, co se stalo, a zavěsili.

Anton seděl v okně. Ošil se a zahleděl přes záliv Liljeholmsviken. Úzký průliv na protější straně, který vede kolem ostrůvku Reimersholme k průlivu Pårsundet, byl v husté ranní mlze, ležící nad vodou, sotva vidět. Opatrně se vyklonil z rozbitého okna. Budova patřící Spojeným plynárnám byla opuštěná a zchátralá.

Ylva sledovala jeho záda. Anton se ozval skoro ve stejnou dobu, kdy se jim včera podařilo kontaktovat Ezgiiny rodiče. Oznámil jim, že je v pořádku a vyvázl s několika drobnými zraněními. Po Ezgi neviděl ani stopu, když se mu podařilo utéct. Ylva si prohlížela tenkou tržnou ránu na jeho ruce. Byl to zázrak. Nebo jak to nazvat.

Podařilo se mu utéct samotnému, bez vážnějších zranění, aniž viděl Ezgi.

Ylva vykročila a postavila se vedle něj. Nábřeží za oknem bylo opuštěné, až na bezdomovce, který se pohyboval ve slabém žlutém světle pod plachtou na dřevěné bárce, kde bydlel. Loď se sotva držela na hladině, ale když mu pomohli utěsnit všechny díry, aspoň se přestala potápět. Na oplátku jim dával znamení, pokud se objevili náckové. Když neonacisté získali přístup do stejné uzavřené továrny v Lövholmenu, zasáhlo je to jako studená sprcha. Zatím na sebe ale nenarazili.

Vyzývavě se na Antona podívala. Tázavě rozhodila rukama.

Čekala na odpověď, ale marně.

Anton se na ni po očku podíval, ale neotočil se.

„Jo, je to prostě tak, jak jsem říkal. Nejdůležitější snad je, že se mi podařilo utéct. A že Ezgi žije.“

Ylva nic neříkala. Měl pravdu. Možná reagovala přehnaně. Něco si namlouvala. Přesto to bylo divné. Když je napadli, Anton byl v místnosti úplně vzadu. A zůstal v domě,

když doběhli ke kánoím. Povedlo se mu dostat ven jenom s oděrkami.

Anton na sobě cítil pohledy ostatních a unaveně vzhlédl. Tělo ho páliło. Břicho bolelo. Zdálo se, že Fredrik s Ivanem jsou na její straně.

„Jak už jsem řekl: v tý vřavě se mi podařilo utéct na půdu. Počkal jsem a pak zdrhnul přes les. Vy už jste byli pryč.“ Viděl Ylvin tázavý pohled. „Svezl mě nějaký kluk, co tam byl na rybách. A nevěděl jsem, že tam Ezgi zůstala. To bych přece něco udělal, do háje.“ *Co bych asi tak zvládl proti sedmi lidem*, pomyslel si zoufale. Kdyby zůstal, byla by to jasná sebevražda.

Fredrik je sledoval z gauče. Listoval v mobilu.

„Sehnal jsem Ezgiinu ségru. Ezgi leží v Karolínské nemocnici. Je v umělém spánku. Má otok mozku a slabší krvácení pod lebeční kostí, natrženou slezinu, přeraženou holeň a vykloubené rameno. Měli by ji poslat na CT, aby zjistili, jestli bude nutná operace.“ Zhluboka povzdechl. „Klidně mohla umřít.“

Anton se na ně odevzdaně podíval. Z pocitů viny se mu sevřel žaludek. Ezgi. Jedna z jejich nejnovějších členek. Na jipce.

„Kdy ji budeme moct navštívit?“

Fredrik zavrtěl hlavou.

„Rodina si nepřeje, abychom přišli. Jak jsem říkal, myslí si, že je to i naše vina. Hlavně moje.“

Ezgiina sestra se vyjádřila jasně, když s ním mluvila. Kdyby Ezgi nebyla politická aktivistka, nestalo by se to. Bez AFA by nacistům nikdy čelit nemusela. A on je součástí problému, protože ji nepřivedl na jiné myšlenky. Tak to viděla její rodina. Nehrálo roli, že jsou v tom s Ezgi společně. Že jsou zajedno v tom, co dělají.

Fredrik sklopil zrak a zaměřil pohled na jakýsi bod na podlaze. Chtěl ji navštívit. Nezbyvalo však než respektovat přání rodiny. Nebo aspoň počkat, až ji bude moct kontaktovat.

Ylva se postavila doprostřed místnosti. Ostatní ji sledovali. Vážně se na ně zadívala.

„Čekali na nás. Někdo je varoval.“

* * *

Louisa Sjöstedtová, vedoucí oddělení vyšetřovatelů stockholmské policie, ukončila hovor a kuchyňským oknem vyhlédla do zahrady. Do lojové koule položené na oprýskaném krmítku kloval hýl. Stávalo se, že jí podřízení volali o víkendech, když došlo k něčemu nečekanému. Ale aby se v sobotu časně ráno ozvali z bezpečnostní policie, to nebylo obvyklé. Přestože jí člověk, se kterým byla v kontaktu, volal během posledního půlroku častěji – od doby, kdy se její oddělení zapojilo do několika případů souvisejících s politickým extremismem. V této oblasti tajná policie občas požádala o pomoc.

Hýlovi už dělaly společnost dvě sýkorky se žlutou náprsenkou, takže začal vyděšeně zobat rychleji, aby nepřišel o semínka. Louisa se usmála. *Všichni mají své problémy. Nikdy jich není málo.* Bezpečnostní policie nemá dost lidí. Tuhle starost její oddělení sdílelo. Tentokrát případ ale ráda převzala.

Telefon cinknul. Člověk z bezpečnostní policie už preposlal podklady. Zběžně je pročetla. Měl pravdu. Právě započaté vyšetřování zjevně souviselo s druhem případů, na kterých její oddělení v poslední době pracovalo. Pravicový extremismus. Hrubé násilí. Možná

organizovaný zločin. A navíc do toho byla zřejmě opět zapojená AFA.

Přečetla si souhrnnou lékařskou zprávu. Poranění hlavy. Těžká zranění. Vnitřní krvácení. Mladá dívka. Ezgi Jadavová, dvacet čtyři let. Otrásla se. Přibližně stejně stará jako její neteř Linn Ståhlová. Navíc spojená se stejnou organizací. Ačkoli Linn už dávno svůj aktivismus ukončila. Svůj levicový extremismus.

Hleděla na holé stromy. Linn pro ni byla dítětem, které nikdy neměla. Emilie, Louisina sestra a Linnina matka, se vždy věnovala hlavně svým věcem. Louisa a její sestra nikdy nepluly zrovna na stejné vlně a obě se poté, co se odstěhovaly z domova, shodly, že se budou vídat, jen když to bude nezbytně nutné. Což dřív znamenalo párkrát do roka, hlavně na Vánoce a narozeniny rodičů. Potom se narodila Linn. Emilie si z nějakého důvodu umínila, že Linn potřebuje kmotru. Nebo mentorku, jak to nazvala, když nejprve zvolila a posléze opravila pojem *bódhisattva*, nejspíš proto, že podcenila sestřin pohled na svět a její schopnost ukazovat Linn správnou cestu. Nakonec jí došlo, že potřebuje především někoho, kdo by se o Linn postaral, kdyby se jí samé něco stalo. A v tom případě myslela na svou sestru Louisu.

Louisu to překvapilo a zalichotilo jí to. Během následujících let se jí podařilo nevnímat Emiliiny rozmary, nezodpovědné chování i vybočující zájmy. Přemáhala se, aby to aspoň vypadalo, že ji zajímají sestřiny astrologické výpočty, hokusy pokusy s new age a východní filozofií. Nějak to fungovalo a Louisa s Linn navázala hluboký a blízký vztah, jenže potom se její matka rozhodla Louisinu roli mentorky ukončit, protože se pohádaly ohledně toho, zda je vhodné nechat desetiletou dívku několik

dní samotnou a odjet na kurz pro reinkarnační terapeutky. Louisa a její sestra se začaly stýkat opět maximálně párkrát za rok. Ale Louisa se i tak se svou neteří vídala pravidelně. Emilie neměla námitek, nicméně bezstarostně pokračovala v kurzech sebepoznání nebo se dál nořila do nekonečných dobrovolnických projektů. Když Linn dospěla do puberty, byla u Louisy stále častěji. Teta jí vařila, pomáhala s úkoly a probírala s ní kluky nebo starosti. Jako s dcerou. Až do doby, kdy Linn vstoupila do Antifašistické akce, AFA. Louisa Linninu politickou angažovanost podporovala, ale odmítala přijmout, že to vyústilo v násilnickou organizaci, která pravidelně porušovala zákony. Louisa jí předložila ultimátum, Linn byla neústupná a došlo k rozkolu.

Louisa nakonec děti neměla. Práce pro ni byla vším, dokud v pozdním věku nepotkala svého muže. Ten už nežije. Rakovina. Před několika lety nicméně obnovila kontakt s Linn, pro niž AFA a anarchismus zřejmě už byly minulostí. Neteř konečně přestala nenávidět policii. Nikdy to však nesměřovalo proti Louise osobně. Teď už byly vlastně skoro kolegyně. Aspoň v jistých obdobích.

Listovala dál. Ezgi byla v umělém spánku. Trestný čin neklasifikován. Možná pokus o zabití. Nebo pokus o vraždu. Ublížení na zdraví nejspíš ne – podle otisků bot bylo totiž útočníků víc a bylo jim naprosto jedno, že by oběť mohla zemřít.

Dopila zbytek kávy a pokusila se ty myšlenky zahnat, ale přesto se vynořily.

Mohla to být Linn, koho skoro zabili. Kdyby z AFA nevystoupila.

Louisa vyšla k autu, nastartovala a pomalu projela kolem radnice ve čtvrti Ella gård. Sousedi měli volno a vě-

novali se hrabání listů, které se objevilo pod roztátým sněhem. Někteří prořezávali stromy a děti skákaly na vlhkých trampolínách nebo se na chodnících projížděly na skateboardech. Znovu pomyslela na neteř. Nemluvily spolu už několik týdnů, přestože minulý rok intenzivně spolupracovaly na dvou rozsáhlých případech. Tentokrát ale asi nebudou potřebovat Linniny odborné znalosti dešifrování. Navíc by klidně mohla mít citovou vazbu k vyšetřovaným, pokud v nejhorším případě někoho z aktivistů AFA znala. Louisa projela kolem nádraží Tibble a odbočila na Grindtorp směrem na E18. Vytočila číslo na Rickarda.

Rickard Stenlander, kriminální komisař stockholmské policie, pevně objal svého syna. Držel ho tak dlouho, až se Elvin z jeho objetí začal soukat, se smíchem se vykroutil z otcovy náruče a zmizel mu za zády.

„Brzo se uvidíme, tati.“

Elvin se rozeběhl k Marianne, Rickardově bývalé manželce, která čekala ve dveřích domu v ulici Styrmansgatan. Usmívala se a Rickardovi zamávala. Potom zašli do domu. V okně o několik pater výš tušil přítomnost Martina, jejího nového muže.

Maria čekala v autě zaparkovaném v boční ulici. Zaujatě tukala do mobilu. Možná v nějaké souvislosti se svou prací kriminalistické techničky. Když se blížil, prohlížel si ji. Blond pážecí sestřih dorostl a stále častěji si stahovala vlasy do ohonu. Jako teď. Byla lehce opálená, to z lyžování s dcerami během jarních prázdnin. Krásná. Přesto v poslední době působila trochu unaveně. Možná se trápila kvůli smrti své matky krátce po Vánocích. Nebo to bylo kvůli něčemu jinému? Nemyslel si, že by to nějak

souviselo s ním a s Elvinem, ačkoli poslední měsíce byly náročné, když začali zkoušet společná setkání s dětmi. Dohodli se, že zkusí svůj vztah tolik netajit a postupně ho, co nejmníh uměle, začlenit do všedních dní. Aby se mohli stýkat a nemuseli tajnůstkářit. Sem tam večere, káva, společné kino nebo jen večer u televize. Malé krůčky, aby si vytvořili vztah s ostražitými dětmi. Snaha o získání důvěry a o přijetí nové situace. Poslouchat jejich reakce. Ustoupit, pokud se děti budou domnívat, že na ně někdo tlačí. Opatrně to zkoušet znovu. Nejnověji spolu zkoušeli po kratších obdobích bydlet. Pomaličku vytvářet společný život. Aspoň doufal, že to tak cítí oba.

Posadil se na přední sedadlo. Maria dál ťukala do mobilu.

„Na místo činu dorazili policisté z Flemingsbergu. Jistý Göran Hammar, který přijal hlášení. Byl tam společně se zásahovou jednotkou ve čtvrtek večer. Má u sebe výsledky technického ohledání.“

Rickard přikývl.

„Už se ta holka v Karolínské nemocnici probírala?“

„Zkusí ji probudit odpoledne. Otok splaskl, takže mají zřejmě velkou naději, že bude v pořádku. A krvácení do sleziny ustalo. Vypadá to dobře.“

I tak se to dá vyjádřit, napadlo ho. Ale rozuměl tomu, co chtěla říct.

„Není možné vysledovat, kdo volal ihned po útoku v chatě. Byl to telefon s předplacenou kartou. Z nahrávky není poznat, jestli jde o nácka, který lituje útoku, nebo jestli volá někdo z lidí z AFA, kdo utekl a dělá si starosti o kamarádku, co tam zůstala. Hovor byl krátký a věcný: střelba, rvačka a vážně zraněné osoby. A adresa. Tečka.“

Přejeli přes most, vyjeli na silnici k Nynäsu a zamířili na Tyresö. Rickard tupě sledoval silnici a představoval si synův šťastný výraz. Včera večer se Elvinovi v Rock & Bowl v ulici Hornsgatan poprvé podařilo srazit několik kuželek. Navíc společně s Mariinými dcerami. Moc si to užili. Děti si začaly rozumět. Odbočil na Tyresö. Synův úsměv se rozplynul a místo něj se objevila znetvořená tvář. Opuchlá, prázdný pohled s popraskanými žilkami a zaschlá krev. Ta holka z AFA, Ezgi. Fotka přiložená k lékařské zprávě, kterou poslala Louisa.

Maria spustila GPS a na mobilu mu ukázala mapu. Odbočili a projeli kolem tyresöského kostela. Když projížděli po silnici do vesnice s lehce zapamatovatelným jménem Vissvass, klenul se nad nimi jehličnatý les. Rickard unaveně zamžoural. Borovice stály tak blízko, až se zdálo, že snad každou chvíli vykročí na stále užší vozovku. Maria zavrtěla hlavou.

„Tady je to úplně jako v Norrlandu. Člověk hned pochopí, proč se ti náckové domnívali, že tu budou mít klid.“

Na severu v kraji Norrland už moc stromů není, pomyslel si Rickard, vzhledem k vymyšleným plochám, které tam po sobě zanechala lesní společnost. Sjeli na úzkou šterkovou cestu. Na jejím konci spatřili policejní vůz. Vedle něj stál Göran Hammar. Za ním bylo vidět otevřenou bránu mřížového plotu. Ve slabém světle slunce, stojícím už nízko na obloze, se objevila nenápadná červená chata obehnaná modro-bílými policejními páskami.

Ve světle silných stropních zářivek uviděli na podlaze krvavé šmouhy a skvrny na zdech. Rickard si zapnul bílou plastovou kombinézu, která se napínala přes oblečení,

a prohlížel si serverovnu. Nebylo pochyb, že se na místě odehrálo něco závažného. Na různých místech bylo rozeseto mnoho očíslovaných štítků. V nose štípal pach benzínu, který překrýval většinu železitého zápachu krve.

Povzdechl. *Tak tady tu dívku málem zabili.* Maria klečela a sbírala vlákna. Sady na vzorky krve měla připravené vedle sebe.

„Vezmu pár dalších vzorků, když už tu jsme.“ Vytáhla vatovou tyčinku. „Soudě podle té spousty rozmazané krve a množství otisků bot bylo na místě docela dost lidí.“

„Jo, viděl jsem to v materiálech, které dostala Louisa od bezpečnostní policie. Několik z nich už identifikovali díky otiskům prstů. Náckové, které máme v databázi, s bohatým rejstříkem. Jednoho z nich už nějakou dobu odposlouchávají.“

Göran Hammar stál pořád ve dveřích a sledoval je.

„Poslal jsem vám technickou zprávu.“ Potřásl hlavou. „Byla to krvavá řež. A uprostřed toho ležela ta dívka. Zmlácená. Holeň jí trčela z punčocháčů. Měla rozbité čelo. Sotva vnímala. Je zázrak, že je naživu.“

„Po pachatelích žádné stopy?“

Zavrtěl hlavou.

„Trvalo to, než jsme z Flemingsbergu dorazili. Navíc jsme museli čekat na zásahovku. Pachatelé měli dost času, aby utekli.“

Maria povzdechla.

„I když se zdá, že technických stop je tu dost, bude těžké dokázat, kdo co dělal. Spousta nasbíraných otisků prstů a bot, na kterých nejsou stopy krve, může klidně pocházet z jiných situací, kdy byli nacisti v domě. Aspoň to prý tvrdí oni sami.“

Rickard vešel do další místnosti. Zápach benzinu nabral na intenzitě. Na podlaze mezi tiskárnami ležely pohozené prázdné plastové láhve. V prachu smíšeném s benzinem byla patrná změt stop. Několik jich zřejmě vedlo ven skrz rozbité okno, provizorně nahrazené pláštěm. Za Rickardem vstoupil Göran Hammar a otevřel dveře na terasu.

„Ezgiini kamarádi nejspíš utekli tím rozbitým oknem a potom odpluli v kánoích, soudě podle stop na břehu a lodě, která tam zůstala. Pachatelé po nich stříleli.“ Ukázal na svah před terasou. „Technici před dveřmi a pod schody terasy našli množství prázdných nábojnic.“

Rickard se díval na vodu. Vypadalo to idylicky. Molo, labutě, které se potápí pro vodní trávu, a na protější straně svěží jehličnatý les. Švédsko. Nebo jak by lidé odpovědní za tento dům asi řekli: vlast. Nebo možná *vaterland*.

Vytáhl z kapsy mobil a od hlídky, která na místo dorazila jako první, otevřel zprávu doplněnou podklady od bezpečnostní policie. Nájemní smlouvu podepsala nezisková organizace. Neregistrovaná. Bez uvedení zástupců vedení a bez výroční zprávy. Bezpečnostní policii se podařilo zavolat kontaktní osobě, Karlu Pavicovi, s nímž jednala obec Tyresö, a získat povolení k odposlechu, protože byl zatčen za ublížení na zdraví během pravicových demonstrací na knižním veletrhu v Göteborgu.

Dvaatřicetiletý Karl Pavic měl bohatou kriminální minulost, která byla v posledních letech stále závažnější. Plánování vraždy. Ublížení na zdraví. Útok na zvolené politiky. Žhářství. Na své poslední známé adrese se neukázal, ale před několika hodinami ho vyslýchali. A na to teď bude muset navázat Rickard. Všechny podklady dostal už před Rickardovým odjezdem jeho kolega a nej-

bližší podřízený, kriminální inspektor Erik Svensson, který už by se měl naplno věnovat mapování Pavicových posledních pohybů.

Rickard překročil v trávniku označená místa nálezu prázdných nábojnic a došel k vystřižené díře v plotu vedoucí k malé plážičce. Prohlédl si kánoe, která tu zůstala, a potom se obrátil k Marii, která přicházela za ním.

„Nechali tu jednu loď. Možná byl kromě Ezgi zraněný ještě někdo, kdo nemohl pádlovat.“ Pohledem sledoval stopy ve sněhu. Technici tu natáhli pásku, aby zajistili, že otisky nikdo neponičí. O zeď domu, k níž stopy vedly, stála opřená lavička. Zapátral v mobilu a otevřel technickou zprávu od Görana Hammara. „Dovnitř se dostali horním patrem, aby se vyhnuli poplašnému zařízení.“

Klikl na zprávu, která mu právě vyskočila na displeji.

„Erik obvolal nemocnice, ale nemají nic, co by bylo možné přímo propojit se čtvrtěčným útokem tady v domě. Žádná střelná zranění ani pobodání. Zato dost případů napadení, které by mohly mít spojitost, ale oběti nic neprozradily.“ Povzdechl si. *Ani neonacisté, ani členové AFA nebývají moc sdílní, pokud jde o zranění, která utrpěli při různých akcích.* „Níc méně Erik vyštouřal něco o Ezgi. Ve srovnání s náckem Karlem Pavicem jde o drobnosti.“ Četl nahlas. „Občanská neposlušnost. Narušení veřejného shromáždění. Porušení zákazu maskování. Všechno se týká AFA.“ Listoval dál. „Nejzávažnější je asi podezření z agresivního útoku při setkání příznivců Severského hnutí odporu před několika měsíci. Ale zamítli to pro nedostatek důkazů.“

Rickard si promnul zkřehlé prsty a roztržitě se zadíval na stopy divoké zvěře ve sněhu. Maria pročítala zprávu od techniků v mobilu.

„Dva z těch pravičáků tedy identifikovali?“

Rickard souhlasně přikývl.

„Karla Pavice, jak jsem zmínil. A překvapivě jednu ženu. Klaru Rösselovou. Oba jsou členy Severského kopí. Jde o agresivní partu tvořenou extrémně pravicovými odpadlíky, které přestalo bavit působení jenom na internetu.“

Maria otevřela fotku se spoustou očíslovaných otisků bot z domu.

„Vypadá to, že se v domě nacházelo celkem patnáct osob. Pokud tam teda byli všichni najednou, což by potvrdovalo množství jasných důkazů – zbytky benzinu a krve na podrážkách, jejichž otisky se našly ve většině místností.“ Rozklikla fotografie prázdných plastových láhví a termokamer, které ležely v trávě. „Lidi z AFA nejspíš nečekali, že v domě někdo bude. Dorazili sem, aby nacistickou základnu do základů vypálili.“

Rickard se podíval na značky v trávě, kde ležely nábojnice, a potom se zahleděl na fasádu.

„I přes pečlivě připravené vybavení a skutečnost, že nejspíš věděli o alarmech v oknech v přízemí, se zdá, že nějakou zásadní informaci minuli.“

„Pokud se nenechali vlákat do pasti.“

Kapitola 3

KDYBY POHLED DOKÁZAL zabíjet. Erik Svensson, kriminální inspektor stockholmské policie, sklopil zrak. Linn Ståhlové, upřeně na něj hledící z protější strany kavárenského stolku, sršely z očí blesky. *Nikdo nedokázal nasadit tak zlý výraz jako Linn, když měla pocit, že se jí děje přikori,* pomyslel si. Modré oči se jí stáhly do úzkých čárek a jako laser prořezávaly místnost.

Taky si mohl dát pozor a nic neříkat.

Ale už bylo pozdě.

„Pravidla přece znáš. Vzhledem k průběhu vyšetřování nemůžu povědět víc.“

Ošila se. Po dvou případech, které vyšetřovali minulý rok, už skoro patřila k policii. Jenže zároveň byla i něco jiného. V mládí se stala významnou aktivní členkou AFA a navíc si po jedné akci pod vlajkou této organizace odseděla trest za zločin proti bezpečnosti státu. A to byl také důvod, proč se Erik právě prořekl a prozradil, že se jejich oddělení zapojilo do případu týkajícího se napadení nějaké aktivistky z AFA.

„No tak, Eriku. Mluvíš přece se mnou, ne s nějakým novinářem.“ Málem řekla *s holkou, se kterou jsi spal*, ale zarazila se. „Neměli jste problém předávat mi informace,

o které jsem ani neprosila, když jsem vám pomáhala s vyšetřováním. Tak v čem je teď rozdíl?“

Tvářil se našťavaně. Pochopila, že na něj vyjela moc tvrdě. Ale všechno, co se týkalo AFA, bylo osobní. Část její minulosti. Zmírnila tón a položila svou ruku na jeho. „Mohl to být někdo, koho znám. Někdo, s kým jsem, ehm, pracovala. Snad chápeš, že si dělám starosti?“

Vstal a vzal její hrnek. „Dojdu pro další.“ Proklouzl dveřmi kavárny Vetebullen a z konvice dolil překapávanou kávu. Odkášlal si. *Možná by se měli přesunout dovnitř. Na druhou stranu bude dobře, když Linn trochu vychladne.* Podíval se na ni. Seděla venku na modré plastové židli, kolem ní po Hornsgatanu trhavě popojížděla auta. Dotklo se jí to víc, než čekal. Její politické aktivity už byly přece dávnou minulostí. Staré zvyky ale asi nikdy nezreviví. Navíc se zdálo, že pořád zastává tytéž anarchistické názory, vzhledem k tomu, jaký problém měla s pravidly a autoritami.

Zavrtěl hlavou. Existovala jasná nařízení ohledně toho, co v souvislosti s vyšetřováním může prozradit.

Zároveň si musel neochotně přiznat, že na něj měla vliv už od prvního setkání téměř před rokem, kdy začali vyšetřovat vraždu panenky. Nikdy dřív se o politiku nezajímal, teď mu půl mobilu zaplňovaly materiály starých známých zástupců Hnutí černého vědomí a newslettery od Black Lives Matter. A v některých ohledech jí dával za pravdu. Podřizování se pravidlům a autoritám nebyla jeho silná stránka.

Posadil se před ni a prsty na krku nahmatl tlustý zlatý řetěz, visící z vytahané mikiny Cross colours v barvách reggae, kterou našel na eBay, když zadal *old skool hiphop vintage clothing*. Postrčil hrnek před Linn.

„Ta zraněná to zvládne. To je všechno, co ti můžu říct.“

„Patřili ti náckové k nějaké skupině, na kterou už jsme narazili?“

Potlačil úsměv. Když řekla my, už tím myslela policii, nikoli AFA. Zavrtěl hlavou.

Linn zhluboka povzdechla. Z mapování nadace Expo věděla, že extrémně pravicových organizací nijak podstatně nepřibývá. Je jich přibližně stejně jako před patnácti lety. Chtěla věřit, že přispěla k zastavení jejich vzestupu díky pomoci, kterou nadále poskytuje některým svým starým kamarádům. Místo toho ale začali být aktivnější vytrvalí nacisté. A agresivnější, protože došlo k omlazení a místa starších, kteří to vzdali, převzali mladší, mnohem násilnější kluci.

Erikovi zazvonil mobil, tak se obrátil od stolu. Zamumlal odpověď. Potom se na ni omluvně podíval.

„To byl Rickard. Södermalmští policajti zadrželi jednoho z nácků z toho domu. Musím tam.“

Linn ho chytila za ruku.

„Pustím tě, když mi povíš, k jaké skupině patří. To přece nemůže hrát ve vyšetřování žádnou zásadní roli?“

Odtáhla ruku. Erik váhal. *Média to stejně brzo vyčmouchají. Klidně to může povědět.* Nebyl žádný důvod si Linn znepřátelit. A chápal její starosti.

„Severské kopí. Skupina odpadlíků ze Severského hnutí odporu nebo tak něco.“

Přikývla. Jméno znala. Ačkoli o něm nic nevěděla.

Erik zamířil na södermalmskou policejní stanici, ležící o kousek dál. Otočil se a sledoval Linn, která kráčela opačným směrem a pod paží nesla longboard. *Používá prkno v zimě jako husu?* napadlo ho a přejel nohou po šter-

ku pokrývajícím chodník, který ještě pořád připomínal bohatou zimní sněhovou nadílku. Tady by se asi nedalo rozjet na skateboardu, aniž by člověk riskoval život.

Prošel dveřmi stanice v ulici Torkela Knutssona a měl radost, že ho Linn přemluvila, aby si v podniku Dovas naproti kavárně dal kávu, a ne pivo, jak původně zamýšlel. Pracovní den zjevně ještě neskončil. Pozdravil Johana, šéfa místní stanice, který na něj čekal u výtahu a zavedl ho do výslechové místnosti. Znali se jen povšechně, z kolegova pilného tweetování ale vyrozuměl, že jsou si osobnostně velmi podobní. Především se mu líbilo ironické *hlášení o urážce*, které před pár lety v mnohých vyvolalo zlou krev, když je zveřejnili na policejní facebookové stránce. Zároveň chápal, že to bylo naprosto dětinské, vzhledem k tomu, co vyšlo loni najevo s hnutím MeToo.

Před výslechovou místností stáli dva vazební dozorci. Erik se posadil ke stolu před Karla Pavice. Na holé zdi byla přimontovaná kamera. Stiskl nahrávání, zadal osobní údaje a podíval se na muže před sebou. Krátkovlasý chlapík se na židli povýšeně opíral, ruce založené přes hrudník. Houpal se. Na rtech netečný úsměv. S policisty už měl tu čest. Soudě podle opovržlivého pohledu to Erikův hiphoperský styl a tmavá pleť nijak nevylepšily.

Karlu Pavicovi bylo třicet dva let. Vypadal opravdu nepříjemně. Zlý pohled. Malé tmavé panenky, které upřeně hleděly přímo na Erika. Krátce ostříhané hnědé vlasy. Kulaté brýle s ocelovými obroučkami. Himmlerův styl.

Erik mrkl na úhel kamery nad sebou a potom pod stolem kopl do nohy židle, takže se Karl Pavic bezmocně zřítíl k zemi. Rychlý pohyb Erikovy nohy nebude na nahrávce vidět. Když temeno tupě udeřilo do betonové podlahy, znělo to nepříjemně. Erik vstal.

„Ale ale, buďte opatrný. Co se stalo?“

Muž křivil obličej bolestí. Zarputile zvedl židli a posadil se, aniž odpověděl. Nicméně se zdálo, že rty formulují slova *zasranej negře*. Erik zachytil jeho pohled.

„Vedete organizaci Severské kopí. Předevčírem došlo ve vašem domě na ostrově Tyresö k násilnému útoku. Technické ohledání vás s tímto místem spojuje.“

Muž pokrčil rameny.

„Jak jste řekl, vedu to. Jsem v tom baráku obden. Ale předevčírem jsem tam nebyl. Mám alibi. Celou noc jsem byl v kanceláři Utajené pravdy v ulici Grev Turegatan a pomáhal tam. Jedná se o alternativní tiskovou kancelář. O víkendu spouštíme novou kampaň.“ Na rtech se mu opět usadil opovržlivý úsměv, i když pohled prozrazoval nenávist. Rozhodil rukama. „Je tam spousta lidí, co to můžou dosvědčit.“

Karl Pavic na černého policistu upřel zrak. *O kampaň v médiích se postará Klara. A ostatní. Ona ví, co je potřeba udělat, když on je ve vazbě*. Naprosto se na ni spoléhal.

Erik potichu povzdechl. Utajená pravda, monstrum, na které narazil při jedné květnové razii. Nechtěl vědět, jakou novou vlnu nenávisti se chystají vypustit. Byl si však jistý, že by Pavicovu historku bez mrknutí oka potvrdili. Karl Pavic se k němu naklonil.

„Spíš byste si měl proklepnout levičácký extremisty. Za pokus o žhářství se přece chodí do vězení?“

„Jak víte, že šlo o tohle?“

Vystříhaný muž se pousmál.

„Anarchisti. Tohle přece dělají. Bomby a požáry.“

Ty si vystačíš s pokusem o vraždu a ublížením na zdraví, pomyslel si Erik. Ale šance, že by Karla Pavice mohli usvědčit, byla malá. Chyběli svědci. Pachatelé byli pravděpodobně

maskovaní, stejně jako oběť. Nikdo nemluvil. Měli jenom tu mladou dívku v nemocnici. A ta se ještě neprobrala.

Pokud se vůbec někdy probere.

Zkusil to naposledy.

„Zatkli jsme Klaru Rösselovou.“ Lež ve prospěch spravedlnosti. „Přiznala, že jste ve čtvrtek večer v tom domě byli.“

Úsměv na rtech Karla Pavice se rozšířil. Tiše seděl a přezíravě se na Erika díval.

Erik v duchu zaklel a mračil se z okénka auta. Pavice nebudou moct déle zadržovat. A šance, že by proti němu někdo svědčil, neexistovala. Přestože v tom domě nebyl, nesl zodpovědnost i on. Utajená pravda byla součástí stejné sítě jako ti, kdo pracovali s tiskárnami a vojenským vybavením v chatě. Zajel do garáže policejní stanice ve čtvrti Kungsholmen a vyjel výtahem do své kanceláře.

Odevzdaně zavrtěl hlavou. Na monitoru se chronologicky řadily výsledky. Mnohonásobné hledání našlo Karla Pavice mezi hledanými osobami, ve vyšetřovacích spisech i v rejstříku trestů. Čilá osoba. Pravděpodobně klíčový člověk v pravicovém hnutí. Aspoň v té části, ke které patřilo Severské kopí a Utajená pravda. Pročítal dokumenty. Pavic byl odsouzen za řadu výhružek a násilných činů. Opakované odnětí svobody. Všechno kromě opravdové vraždy. Minimálně nebylo možné ji dokázat, podle několika zastavených vyšetřování. Tajná policie mu už nějakou dobu odposlouchávala mobil, ale to nic nepřineslo. Nejspíš často měnil předplacenou kartu.

Klara Rösselová se objevila v několika případech. Její jméno zadal Erik samostatně. Navzdory nízkému věku, dvacet čtyři let, už za sebou měla poměrně dlouhou kri-

minální kariéru. V podstatě pouze násilné činy. Ublížení na zdraví, zavinění cizí smrti – za to seděla ve dvou případech – a několik pokusů o vraždu. Zkoumal její fotografii. Vypadala přátelsky. Upřený modrý pohled, dlouhé světlé vlasy a pleť bez chybičky. Jako by vedla klidný a sporrádaný život. Vzhledem byla nápadně podobná Linn. Ovšem stála na druhém konci politického spektra.

Erik zhluboka povzdechl. Dostal se do slepé uličky. Dutohlavové v Utajené pravdě alibi Karla Pavice samozřejmě potvrdili. Skoro dřív, než se Erik vůbec zeptal. Klikal dál a otevřel výsledky vyšetřování Klary Rösselové za poslední měsíc. Vypsalo se několik podezření na násilné činy, která byla nakonec stažena pro nedostatek důkazů.

Pro sebe pokývl. *Určitě by měla co povědět o tom, co se stalo, když zmlátili Ezgi. Jestli ji najdou.* Pátrání vyhlásil ráno, ale ještě se nic nedozvěděl.

Bezradně googloval další organizace. Rozklikl nové aktuální informace nadace Expo. Otevřely se dveře kanceláře a vešel Rickard.

„To je fajn, že jsi tady. Tak co ten nácek?“

„Nic. Brzo ho zase pustíme. Alibi.“

Rickard mrzutě zavrtěl hlavou.

„Technické stopy nebudou stačit. Zbraně, které pravičáci použili, v domě nezůstaly. Žádné zakrvácené obušky, železné trubky ani nic podobného. Jenom nepoužité tyče a štíty, které se nejspíš chystali použít během nějaké další z takzvaných lidových demonstrací.“ Suše se zasmál. „Nebo při napadení nějaké protirasistické rodiny s dětmi.“ Ukázal Erikovi fotku na mobilu. Stůl se zbraněmi v laboratoři kriminalistických techniků. „Slzný plyn patřil pravděpodobně členům AFA. Pro nacisty, kteří zřejmě

nastražili past v serverovně bez oken, by byl nepoužitelný. Byli by se skoro udusili, kdyby nejprve použili spreje a potom tam narušitele zmlátili.“

„Plynové masky?“

„Ne, podle Ezgi, té holky z AFA, co leží v nemocnici, měli jenom kukly. Kromě svého jména to bylo jediné, co stihla prozradit policistům, kteří na místo dorazili jako první, než zkolabovala. Elektrická pistole patřila taky AFA. Ezgi ji měla u sebe, když policisté dorazili. Vůbec ji nestihla vytáhnout, než došlo k napadení.“

„To bylo asi štěstí. Jinak by ji nejspíš zastřelili. Stejně by pomohla jenom proti osamělému útočníkovi. Spojili jsme se s její rodinou?“

Erik přikývl.

„Ve Flemingsbergu je vyhledali díky staré sportovní legitimaci, kterou měla v batohu. Jinak u sebe neměla ani doklady, ani telefon.“

Rickard v mobilu listoval ve fotografiích z vyšetřování. Láhve s benzinem. Elektrická pistole. Ztracená termokamera na břehu. *V AFA nebyli žádní zelenáci*, pomyslel si. Nesouhlasilo to s Linninými řečmi o pacifismu. Nenásilí. Jak by to mohlo jít dohromady s tím, že její bývalí kamarádi přišli do chaty ozbrojení? Přestože se jednalo o zbraně, kterými se nezabývají. Její argumenty mu připadaly prázdné. Věděl, že AFA hovoří o sebeobraně v boji proti fašismu. O preventivních zásazích. Účel světí prostředky. Tento argument podle Rickarda způsobil na světě neuvěřitelné množství utrpení. Násilí jako metoda k dosažení ctnostného cíle nebylo obhajitelné.

Po očku se podíval na Erika, který něco zadával do počítače. Zrovna se setkal s Linn. Pokud Rickard Erika dobře znal, určitě se jí o případu AFA zmínil. Tentokrát

ji do toho ale nemůžou zaplést. I když našli šifrovaný materiál, na který by se jako expertka mohla podívat.

Týkalo se jí to osobně. *Možná má pro vloupání AFA plné pochopení. Třeba takové ozbrojené akce AFA podporuje.* Doufal, že to tak není, ale jistý si tím nebyl. Už mu poslala zprávu. A měla pravdu. Musí si promluvit.

Nicméně další vyšetřování s datovou konzultantkou, která má minulost v AFA a byla odsouzena za zločin proti státu, nebylo aktuální.

„Kafe?“

Erik vešel za Rickardem do kuchyňky. Když se mlela zrna, hučelo to. Voda se ohřívala, tekutina prskala do papírového kelímku a přístroj vibroval. Erik stiskl tlačítko pro mléko navíc a pokývl hlavou ke svému mobilu: „Trochu jsem zapátral v minulosti. Nacisti začali být aktivnější. Pavic a Klara Rösselová patří k odpadlické skupině Severské kopí. Zdá se, že mezi různými uskupeními probíhá nějaký konflikt. Neshoda ohledně toho, jak získávat zájemce o svou politiku. Spousta jich chce pilovat argumenty, zmírňovat rétoriku hesel a vylepšovat svou image, aby kráčeli ve stopách Švédských demokratů. To ale neplatí pro Severské kopí a webovou platformu Utajená pravda, se kterou se skupina spojila.“ Otevřel několik záložek a pozvedl telefon. „Na tyhle kašpary si vzpomínáš.“ Rickard se sklonil a zamžoural na displej. Stránka Utajené pravdy. Anglicky psaný článek. *Malmoe, rape capital of Sweden*. Erik otevřel další titulek: *Tažení proti zrádcům národa. Výcvikový tábor 20. března*. Vzhlédl. „Jsou mnohem militantnější. A opravdu aktivnější. I když ti počítačová maniaci z kanceláře v ulici Grev Turegatan, se kterými jsme měli tu čest v květnu, asi nestojí ve vedení.“

Rickard přikývl.

„Získal jsem od bezpečnostní policie poslední známou adresu Klary Rösselové. Pátrací hlídka ji má, ale Klara se tam zatím neukázala.“ Obrátil se a zamířil ke dveřím. „Co říkala Linn, když jste se viděli?“

„Vzalo ji to. Byla nervózní, že by někoho zraněného z AFA mohla znát. Chtěla vědět všechno.“

„O vyšetřování s ní nemluv.“ Rickard se na Erika pátravě zadíval. *Kolik už toho stihl říct?* „V tomhle je příliš citově zapojená. Sám víš, co by se mohlo stát, kdyby se do toho zamotala.“

Erik uhnul pohledem. Věděl. Hořící čluny. Vybuchlá auta. Usmrcení hlídací psi. Hacknuté počítače. On ale nic neprozradil. Skoro nic. Rickard zamračeně přikývl a vyšel do chodby. V kapse mu zavrňel mobil. Otevřel zprávu a četl.

„Pojeď za Ezgi do nemocnice. Právě tam byli její rodiče. Lékaři ji vzbudili. Je zmatená, ale můžeme s ní mluvit.“

„Super.“

Rickard přikývl. „Musíme sehnat další lidi z AFA, kteří s ní v tom domě byli. Zjistit, jestli něco viděli. Ale bude stačit, když pojede jen jeden z nás, aby to nevypadalo, že se tam vřítela zásahovka. Možná zastává stejný názor jako Linn, když jsme se s ní setkali poprvé. Že policajti jsou skoro tak špatní jako náckové.“ Rickard si zašel do kanceláře pro bundu a zamířil k výtahu. „Podívaš se ještě v databázi po Severském kopí a Utajené pravdě? Promluvíme si večer.“

Rickard ženu pozoroval skrz prosklenou stěnu. Vypadala jako mumie. Celou hlavu měla ovázanou. Zpřelámaná noha byla fixovaná v závěsu. Cestou mluvil s jejími rodiči. Byli šílení strachy. Ale o tom, co se stalo, nic nevěděli.

Ani neměli víc informací o lidech, se kterými se stýkala, kromě jejich křestních jmen.

Ošetřující lékař mu dal neochotně pět minut. Víc ne.

Rickard opatrně otevřel dveře. Ezgi se na něj nervózně podívala, ačkoli byl v civilu. Pohledem těkala. Oči měla krvavé, vystrašené. Po částech obličejů, které nezakrýval obvaz, se táhly nateklé modřiny. Posadil se vedle postele a obezřetně se představil. Naklonil se.

„Sestřička říkala, že se váš stav zlepšuje. Měla jste štěstí.“ Slabé přikývnutí. „Viděla jste někoho z těch, co vás napadli?“

Odpověděla sotva slyšitelným zašeptáním.

„Měli masky. Bylo jich šest nebo sedm.“

„Co jste tam dělali?“

Žádná odpověď.

„Kdo tam byl s vámi?“

Další mlčení. Nic jiného ani nečekal.

„Fredrik. Anton. Vaši rodiče mi poskytli několik jmen. Nemají ale telefonní čísla ani adresy. Potřebujeme svědky, abychom někoho mohli chytit a obžalovat.“ *Abychom dostali ty, co tě málem zabili*, blesklo mu hlavou.

Ezgi nepostřehnutelně zavrtěla hlavou a zasténala bolestí. Slova přicházela přerývaně.

„Vy to víte. Já to vím. Ani nápad.“

Linn seděla na longboardu a dívala se na opuštěnou pláž v Tantu. Dřevěná mola byla pokrytá bílou námrazou. Z horolezecké stěny, z níž se v létě vrhali mladí kluci, visely malé rampouchy. Rozmrzele zavřela zprávu na telefonu. Odeslala zašifrovaný hushmail. Dostala odpověď přímo z AFA v Linköpingu. Přesto se nic nedozvěděla. Anonymní odpověď pouze potvrdila, že došlo k útoku na

skupinu AFA ze Stockholmu. Nic víc. Rozčilovalo ji, že nevěděla, jestli je to tím, že jí nedůvěřují, nebo proto, že o tom, co se stalo, vážně nemají víc informací.

To však nehrálo roli. Tohle už byla minulost. Měla by zapomenout. Tu zraněnou nejspíš vůbec nezná. A AFA to jistě zvládne i bez její pomoci. Což se mimochodem bude líbit asi i policii. Ta o její pomoci při dvou dřívějších vyšetřováních zpočátku mlčela – o případech, které by bez ní nevyřešili. Přestože to znamenalo, že se Linn musela vzepřít svému přesvědčení, přece jenom se vzchopila a policii pomohla. Svým bývalým nepřátelům. Protože to dlužila své tetě. A později proto, že začala Rickarda i Erika považovat za blízké přátele.

A to zjevně nebylo vzájemné.

Naštvaně kopala do štěrku. *Severské kopí*. Jméno. To bylo všechno, co od Erika získala. Rickard se ani neobtěžoval ozvat, navzdory otázkám, které mu poslala. Bude si to pamatovat, až se příště ozvou, že se zasekli na zašifrovaném harddisku.

Vstala, odrazila se na prkně, pomalu přejížděla po kamíncích, sklouzla, seskočila a se zakletím prkno zase zvedla do ruky.

Erik s trhnutím vstal a počítač na stole zavřel. To by stačilo. Už nemohl. Bylo to příliš deprimující. Nenávist, která sršela z webových stránek a políček s komentáři. Roztáhl lesklou cvičební podložku. Zatuchle páchla. Zaschnul na ní pot.

Donutil se vyběhnout ven, aby si pročistil hlavu. Kličkoval mezi zmrazky na nábreží Norr Mälarstrand. Z okének kajut hausbótů v tmavě modré tmě lákavě zářila žlutá světla. Kouř z lodních komínů v minusových teplotách té-

měř stál. Z mezery jednoho z větráků se linula slabá vůně marihuany. Loď neznal. Jessica, u které byl v létě jednou na večírku, přesunula svou přestavěnou nákladní loď na liljeholmské nábřeží. Zaváhal a téměř přerušil kolečko, aby zaklepal a zjistil, jestli tam nezná někoho, kdo by ho pozval na pivo. Ale to počká na jindy.

O silvestru, kdy nečekaně moc pil, si slíbil, že se polepší. Že nebude pít ve všední den. Nebo aspoň ne každý všední den. Na to, aby toto předsevzetí vzdal, bylo po třech měsících příliš brzy.

Doufal, že záplava endorfinů po běhání spláchne nechuť, kterou pociťoval při pročitání spousty výkřiků a článků na Utajené pravdě. Ale nefungovalo to. Poslední kapka přišla, když pod záložkou *Přistěhovalci* našel titulky: *Kanibalské kmeny nejsou mýtus. Kanibalové – negři ohrožují Švédsko.*

Zdálo se, že ze stránky se stala neoficiální hlásná trouba Severského kopí. Především dělala obrovskou reklamu velké manifestaci v Göteborgu za dva týdny, kde by se mělo sejít celé pravicově extremistické hnutí pod heslem *Zastavme invazi a islamizaci Švédska.*

Listoval v mobilu. Dorazily poslední laboratorní výsledky z chaty na Tyresö. Vlasy, skvrny od krve a slin, u nichž se určovala DNA, kterou nedokázali spojit s nikým v databázi. Kromě výsledků, které už měli a které s chatou spojovaly Karla Pavice a Klaru Rösselovou. To však nestačilo, aby je mohli spojit s napadením. Ačkoli bylo vážné, že Klara zmizela z povrchu zemského.

Opřel se o parapet a podíval se dolů do ulice Södra Agnegatan. Okno restaurace Salt na rohu bylo zamlžené. Za ním se pohybovaly stíny. Ze dveří vyšel pár směřících se lidí. Jedno pivo přece není nic hrozného.